

Prekentekest: Joh 11,17-29

¹⁷ Da Jesus kom fram, fikk han vite at Lasarus alt hadde ligget fire dager i graven. ¹⁸ Betania ligger like ved Jerusalem, omtrent femten stadier fra byen, ¹⁹ og mange av jødene var kommet til Marta og Maria for å trøste dem i sorgen over broren. ²⁰ Da Marta hørte at Jesus kom, gikk hun for å møte ham. Maria ble sittende hjemme. ²¹ Marta sa til Jesus: «Herre, hadde du vært her, var ikke broren min død. ²² Men også nå vet jeg at alt det du ber Gud om, vil han gi deg.» ²³ «Din bror skal stå opp», sier Jesus. ²⁴ «Jeg vet at han skal stå opp i oppstandelsen på den siste dag», sier Marta. ²⁵ Jesus sier til henne: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. ²⁶ Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?» ²⁷ «Ja, Herre», sier hun, «jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden.»

²⁸ Da hun hadde sagt dette, gikk hun og kalte i all stillhet på sin søster Maria og sa til henne: «Mesteren er her og spør etter deg.» ²⁹ Da Maria hørte det, sto hun straks opp og gikk ut til ham.

Slik lyder det hellige evangelium.

Misjonsgudstjeneste

Det var ingen umiddelbar forventning å spore til hva Jesus ville gjøre i Betania, for hva kunne Jesus gjøre? Han kom jo for sent. Lasarus var ikke bare døende, men veldig, veldig død. Åpenbart kom Jesus altfor sent. Det var ikke håp. Det var anklager i luften. Hvorfor kunne han ikke ha kommet før?

Søstrene Maria og Marta kjente ganske sikkert på dette. Mange som har mistet noen så altfor tidlig har kjent på dette. Hvordan kunne Gud la det skje? Så sitter vi tilbake uten svar. Sorgen og fortvilelsen gjør noe med oss. «*Jesus gråt*», står det videre i fortellingen om Lasarus. Bibelens korteste vers. Men det står ikke hvorfor Jesus gråt. Kanskje var det medfølelse, synet av alle sørgende. Kanskje var det håpløsheten han så i øynene hos folk. Kanskje var det opplevelsen av hva døden fører med seg av smerte i Skaperens verden. Vi vet ikke, men Jesus var ikke Messias, Guds Sønn, for ingen ting. All tvil ble feid til side da Lasarus ble gjort levende. Vår prekentekest er første del av denne lange fortellingen. Men det endte bra, for dette er ikke en bibelfortelling som skal gjøre oss triste, men glade. Jesus har seiret over døden – og det får helt konkrete følger positivt.

Denne søndagen kalles høstens påskedag. Midt i denne bibelteksten er det et par vers som jeg leser i full offentlighet ute på kirkegården hver gang det er gravferd. Ordene ble den gang talt til Marta. Nå taler de sitt tydelige språk til alle som hører på, og når vi samles i gravferd ute på kirkegården er det som de samme ordene utfordrer hver og én som er til stede med et spørsmål: «Tror du dette?»

Jesus sier: «*Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.*»

Marta trodde og Maria trodde, og de trodde det handlet om oppstandelsen på den siste dag, og det er riktig. Like fullt lot Jesus den mektige gjerningen skje like foran deres øyne å oppvekke Lasarus til nytt liv. Det var en tegn-handling. Slike tegn peker ut over seg selv på en større virkelighet.

Det som skal skje på oppstandelsens store dag kan virke så diffust og fjernt. Her ga Jesus en smakebit på hva også vi har i vente, bare at på oppstandelsens dag er nyskapelsen fullkommen. Lasarus fikk leve videre noen år til, for så å bli eldre og til sist dø. Underveis lever også vi våre år i den samme syndefallets verden, men i oppstandelsen er det det nyskapte dåpens og troens liv i oss som får kropp og tilhører evigheten sammen med Jesus. Derfor er det så om å gjøre å eie det evige livet mens det ennå er tid.

I dag er det misjonsgudstjeneste. Sentralt i misjonens sak er misjonsbefalingen. Misjonsbefalingen har vi hørt i dag som dåpsbefalingen, for misjon og dåp hører sammen. Det handler om å gjøre til disipler. Disipler går i lære hos Jesus, og budskapet skal ut til alle folkeslag.

I Matt 28 står det slik: *«Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn.»* Det har vi vært vitne til i dag da Teo ble døpt. Det neste er: *«Lær dem å holde alt det jeg har befalt dere.»* I Bergprekenen har vi mye av dette som Jesus har befalt, og i siste halvdel av hvert brev i Det nye testamentet, formaninger til kristne. Budene, slik de er gjengitt av Jesus og apostlene gjelder den dag i dag. Hele livet er vi underveis i å lære å leve etter Guds gode vilje.

Så hender det vi faller underveis, men Jesus har gitt sitt løfte: *«Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»* Ingen av oss er fullkomne. Vi trenger på ny og på ny å søke den nåde vi fikk i vår dåp, da navnet ble innskrevet i himmelen. (Luk 10,20) Gud har kalt oss til et hellig folk, et annerledes folk, et folk som er Guds eiendom sammen med dem som opprinnelig fikk budskapet, sammen med søsken i troen av alle folkeslag så langt ut som budskapet om Jesus har nådd.

De av dere som var til stede på onsdagens møte i misjonsuka på menighetssenteret, fikk høre at det er ikke bare én misjonsbefaling, men at vi også har en i Luk 24. Der står det om Jesus: *«Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene, og han sa til dem: 'Slik står det skrevet: Messias skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem.'»*

Omvendelse og tilgivelse for syndene er altså helt sentralt i den kristne forkynnelse. I gudstjenestene har vi syndsbejennelse. Gjennom liturgien lærer vi å leve som borgere av himmelriket, og liturgien er en arv vi har tatt med oss gjennom århundrene. Den taler bibelens språk inn i vår verden, og det skjer på mange tungemål. De som kommer til oss fra andre kirker, kan kjenne igjen Kyrie og vite at Kyrie en gang var den blinde mannens bønn om hjelp, en bønn som vi nå kan stemme i. Og på samme måte med Gloria, vite at det opprinnelig var englenes sang på Betlehemsmarkene, som vi nå stemmer i som lovsang til Gud.

Misjon handler om det som er der ute, å nå stadig nye folkeslag med evangeliet. Som vi har sett er misjons- og dåpsbefalingen den samme, og misjon handler også om det nære. Nye generasjoner må vinnes for Jesus og læres opp til å holde alt det som Jesus har befalt, det betyr i fullversjon.

Det finnes i dag en kortversjon som ikke forholder seg til loven, men kun har med nåden, der mennesket selv blir øverste autoritet, der Jesus blir forbilde og venn – som han jo er for oss alle, men samtidig ikke Frelser og Herre, og der evighetens alvor er ute og misjon handler mer om menneskers velvære enn frelse. Den Jesus er ikke Bibelens Jesus.

Bibelens Jesus samsvarer med apostlenes lære. Det er vår oldkirkelige arv som vi bærer videre til kommende generasjoner og til fjerne himmelstrøk. Både lov og evangelium skal forkynnes, og Guds krav er mer enn hva vi mennesker holder.

Så hender det vi faller. Vi trenger nåden. Vi trenger Jesus. Få har satt ord på det bedre enn Christian Richardt, som har gitt oss den korte salmen på ett vers: *«Du som freden meg forkynner, du en frelser, jeg enn synder, du med amen, jeg med bønn, du med nåden, jeg med skammen – å, hvor vi dog passer sammen, du Guds salvede Guds Sønn!»*

I denne gudstjenesten skal vi få bekjenne våre synder i syndsbekjennelsen, og vi inviteres til nådens bord fordi vi trenger nåde. Slik hører ting sammen. I nattverdets sakrament får vi motta Jesu kropp og blod i brødet og vinen, og den Jesus som ga seg selv til soning for våre synder er nær og til stede. I den hellige handlingen, innstiftet av Herren selv, får vi en ny start og den kraft og styrke bare Gud kan gi.

En dag skal de komme fra øst og vest og fra nord og syd og sitte til bords i Guds rike. (Luk 13,29) Misjon handler om at noen sendes ut til en verden i åndelig mørke. At noen sendes langt av sted, fritar ikke oss andre for ansvar. Siste del av vår felleskristne gudstjeneste er nettopp sendelse. Velsignet av Herren går vi ut i hverdagen og lever våre liv som utsendte av Jesus Kristus og som bærere av hans gode invitasjon.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.